

Ν. ΣΟΧΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Πραοστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουθέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΔ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

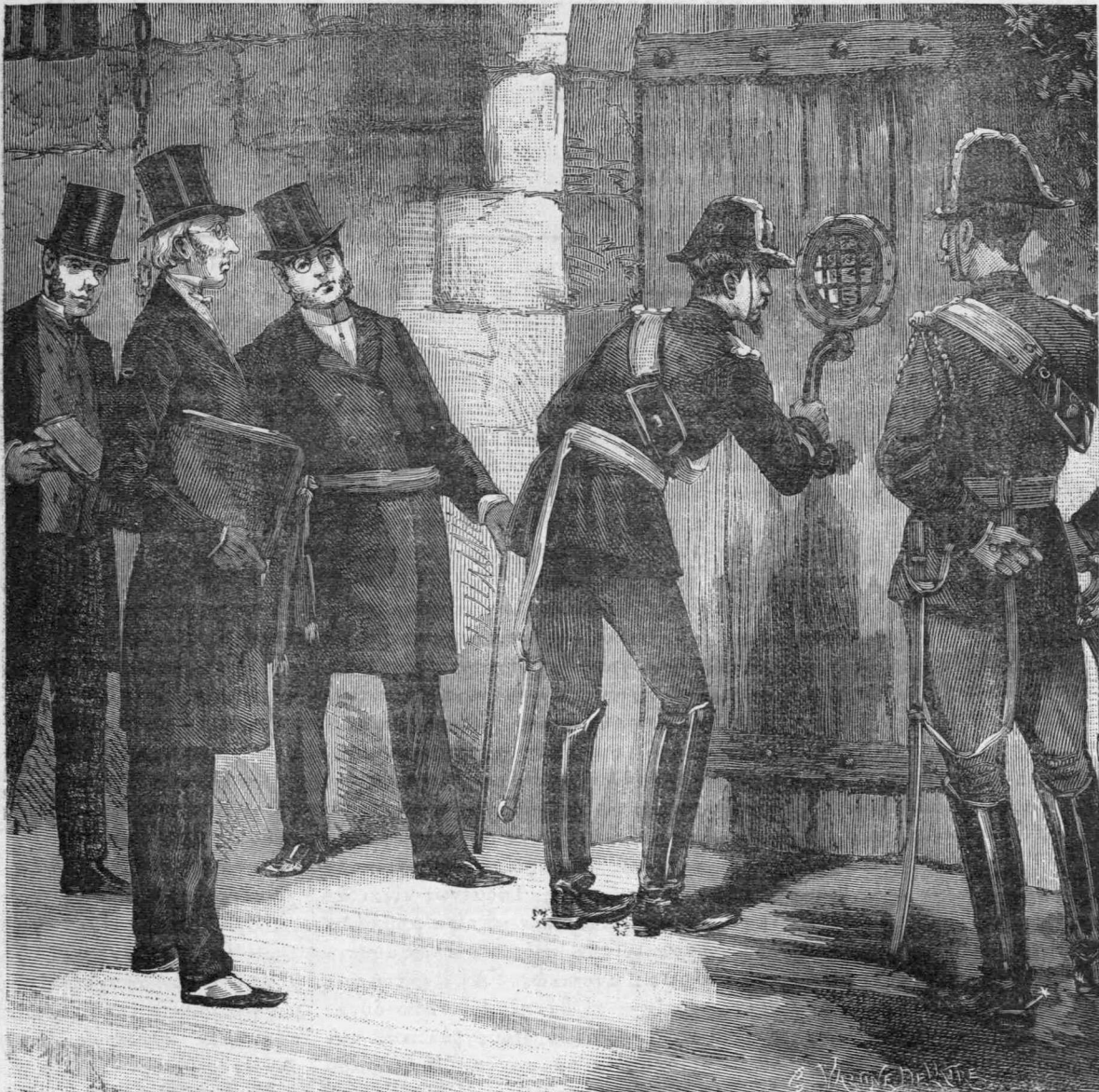
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΔ

Ὁ Μισὸ προέφερε τὴν λέξιν ἀποστασία καὶ ἔλαβε τὸν λόγον. (Σελ. 162).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁρθίος ἐν τῷ μαγειρείῳ ὑπὸ τὸν λαμπτήρα, ὁ ἀτυχὴς ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν. Ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο μὴ προσέχων εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' ἔβλεπε καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ κινήσεις.

Εἶδεν αὐτὸν κλείοντα τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀφίνοντα τὴν κεφαλὴν νὰ πῆσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους μεθ' ὕψους ἀπελπισίας. Ἐτριψεν εἶτα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ στήθος του.

— Τῷ ἀγγέλλει τὸν γάμον της, ἐσκέφθη ὁ Ἰάκωβος.

Ἴδου τί ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἔγραφε :

«Κορεντίνε,

»Θέλω νὰ σὲ ἴδω καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν ἰσως. Αὐριον τὴν μίαν ὦραν εἰς τὸ σύνθηδες μέρος.

— **Καικιλία.**

— Θὰ ἔλθῃς νὰ κοιμηθῆς; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Κορεντίνος τὸν ἀδελφόν του.

— Δὲν νυστάζω. Θὰ μείνω ἐδῶ. Ἀναπαύσου σύ, ἂν εἴμπορῆς.

Ὁ Κορεντίνος ἀνῆλθε μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν βεθυθισμένος εἰς σκέψεις ἐν τῷ σκότει. Οἱ τελευταῖοι ἀνθρακες μόνον ἔρριπτον περὶ αὐτὸν ὑπέρυθρον φῶς· ὁ λαμπτήρ εἶχε σβεσθῆ.

Ἦκουσε ψίθυρον γυναικείου φορέματος εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὰς θύρας ἐπανακλειομένας μετὰ προσοχῆς.

Εἶτα ἡ Ἀγνή κεκαλυμμένη ἔχουσα τὴν κεφαλὴν εἰσῆλθε χωρὶς φῶς εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐνῶ διήρχετο πλησίον τοῦ Ἰακώβου, οὗτος ἐσταμάτησεν αὐτήν.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἡ νεανὶς ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου, συνῆλθεν ὅμως ταχέως ἐκ τοῦ φόβου.

— Πηγαίνω νὰ πνιγῶ, ἀπήντησεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσυρεν αὐτὴν πλησίον του.

— Νὰ πνιγῆς. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου! Νέα, ὦραία! Τὸ σκέπτεσαι; Διατί;

Ἡ νεανὶς τότε διηγήθη εἰς τὸν ἀδελφόν της τὰ πάντα.

Τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὦραν ὠδήγει αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφοῦ πρότερον ἐξώρκεισεν αὐτὴν νὰ ζήσῃ.

— Ἄν ἄλλοι ἦναι ἔνοχοι, σὺ δὲν εἶσαι, δυστυχισμένη κόρη, εἶπεν αὐτῇ. Ἐχε ὑπομονήν! Ἦσο πτωχή, θὰ γείνης πλουσία! Σὲ κατεφρόνησαν, θὰ σὲ ἐκτιμήσουν. Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι σὲ κατεσύντριψαν, θὰ ριφθῶσιν εἰς τοὺς πόδας σου.

Ἡ Ἀγνή ἠτένιζεν αὐτὸν ἀνήσυχος οὐδὲν ἐννοοῦσα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν καὶ τὴν ἠσπάσθη.

— Κοιμήσου, εἶπεν αὐτῇ ἀπερχόμενος.

Καὶ κατελθὼν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

— Θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν, διανοεῖτο, ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ ἦναι ἑκατομμυριούχος καὶ θὰ λέγωσιν: Ἦτο ἄγριος, ἀλλὰ μὰς ἠγάπα!

»Καὶ ἐμὲ ποῖος μὲ ἀγαπᾷ; Δὲν εἶμαι ὠραῖος, οὔτε εὐγενὴς οὔτε εὐφυής! Ἀλήθεια, δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ; Θὰ ἴδωμεν ὅμως. Ἐγὼ ὁ λύκος θὰ σὲ καταφάγω καὶ θὰ τιμωρηθῶ μόνος μου. Θὰ ἐκδικηθῶμεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΙΖ'

Οἱ λογαριασμοὶ τοῦ κύρ Μαλό.

Τὴν ἐπιούσαν, λίαν πρωί, ὁ ἐπιμελητὴς Μαλό Βρικεβέκ, ζητηθεὶς ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου Σωσάνης, μετέβη εἰς τὸν πύργον.

Ὁ ἐπιμελητὴς ἐξεπλάγη ὅτι ἡ Καικιλία ἀνέμενεν αὐτὸν τόσον ἐνωρὶς παρὰ τὴν συνήθειάν της.

Οὐδέποτε ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἐξήταζεν αὐτόν· οὐδέποτε αὕτη ἀνέμιχθη εἰς τὰ οἰκονομολογικά.

— Τί νὰ μὲ θέλῃ ἡ δεσποσύνη, διανοήθη ὁ κύρ Μαλό ζῶν τὸ μέτωπον.

Ἦν ἀνήσυχος διὰ τοῦτο φοβούμενος μὴ εὐρεθῆ εἰς δυσχερῆ θέσιν ἐνώπιον τῆς ἐνηλικιωθείσης ἤδη νέας αὐτοῦ κυρίας.

Ἡ Καικιλία ἐνώπιον γραφείου καθημένη ἄμα ἰδοῦσα τὸν ἐπιμελητὴν εἶπεν αὐτῷ ζωνῶς :

— Βρικεβέκ, σὲ ἐζήτησα διότι χρειάζομαι ἀσφαλεῖς πληροφορίες. Εἶσαι πολὺ ἀκριβὴς καὶ τακτικός, ἐπομένως εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ζαλίσω τὴν μητέρα μου. Ἀπευθύνομαι λοιπὸν πρὸς σέ, ἀλλὰ μυστικῶς, ἐννοεῖς; μυστικῶς. Ἄν ἐν τούτοις θέλῃς νὰ εἴπῃς τί θὰ σὲ ἐρωτήσω δύνασαι νὰ καλέσῃς ὅλους τοὺς φύλακας καὶ νὰ εἴπῃς δημοσίᾳ τὰ πάντα. Ἡ ζωὴ μου δὲν ἔχει τί τὸ μυστηριώδες. Ποία εἶναι ἡ περιουσία μου;

— Ἡ δεσποσύνη ἐννοεῖ τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου ἢ τὴν ἰδικὴν της μόνον;

— Ἡ δεσποσύνη ἐννοεῖ τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου ἢ τὴν ἰδικὴν της μόνον;

— Τὴν ἰδικὴν μου. Ἡ τῆς μητρὸς μου δὲν μὲ ἀφορᾷ.

— Ἔστω.

— Λέγε, ἀλλὰ ἀκριβῶς.

Ὁ κύρ Μαλό ἐσκέφθη, ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ ἐψιθύρισε λογαριασμούς.

— Ὁ κ. μαρκήσιος ἀφῆκε πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνήκεν εἰς τὴν δεσποσύνην· δὲν ὑπάρχει δωρεὰ μεταξὺ τῶν συζύγων.

— Λοιπὸν λέγε, ἐπανελάβην ἡ νεανὶς.

— Πρέπει νὰ λογαριάσωμεν, ὑπέλαβεν ὁ Μαλό.

— Ἄς λογαριάσωμεν. Ἄλλ' οὐδὲν μοὶ εἶπεν ἔτι. Ὡμίλει. Ἐγὼ θὰ γράφω.

— Τρεῖς οἰκίαι ἐν Παρισίοις ἐκτιμώμεναι εἰς τρία ἑκατομμύρια μόνον, μολονότι ἀξίζει περισσότερον.

— Τρία, ἐπανελάβην ἡ Καικιλία γράφουσα τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου.

— Τὸ δάσος τοῦ Βέκ εἰς Νορμανδίαν, δύο ἑκατομμύρια, μολονότι ἀξίζει περισσότερον.

— Πέντε. Προχώρει.

— Τὰ κτήματα εἰς Κονεβέλ ἐνοικιασμένα ἀνὰ ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον.

— Ἄς γράψωμεν ἕξ.

— Ἡ περιοχὴ τοῦ Σαμδεδράκ εἰς Νιέβρ. Τέσσαρα, μολονότι ἀξίζει ἕξ.

— Ἄς γράψωμεν τέσσαρα. Ἐχομεν δέκα. Προχώρει.

— Τὸ Σαίν-Ζιλδὰς.

— Χέρσοι. Τίποτε.

— Εἶναι εὐθυνόν, εἶπεν ὁ Μαλό.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

— Ὅχι. Αἱ ἄμπελοι τοῦ Φρονσὰκ εἰς Μεδόκ. Ἐκόστισαν ἐν ἑκατομμύριον εἰς τὸν πατέρα τοῦ κυρίου μαρκησίου.

— Τίποτε. Ἡ φυλλοζήρα δύναται νὰ τὰς καταστρέψῃ, φίλε μου. Ἐτελείωσες;

— Ὅχι! Μοῦ μένουν μία δωδεκάς ἐπαύλεων εἰς Πέρσ καὶ Μαίν. Δύο ἑκατομμύρια.

— Δώδεκα. Ἐτελείωσες;

— Ναί.

— Δὲν εἶναι πολὺ.

— Ἡ περιουσία τῆς κυρίας μαρκησίας εἶναι περίπου ἴση.

— Δὲν μὲ ἀφορᾷ.

— Τέλος ἔχομεν τὰ μετρητά.

— Ἀληθῶς. Πόσα εἶναι;

— Τρία ἑκατομμύρια.

— Δεκαπέντε.

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀξίζουν περισσότερον, λέγετε λοιπὸν;

— Βεβαίως. Ἡ δεσποινὴς κατεβρόχθισε πλεον τοῦ ἐνὸς τετάρτου.

Ἡ Καικιλία εἶχεν ἐγερεθῆ.

— Πῶς, πτωχέ μου Βρικεβέκ, εἶπε θέτουσα αὐτὸν ἡσύχως εἰς τὴν θύραν, ἔχομεν δεκαπέντε ἑκατομμύρια καὶ δὲν κατεστήσαμεν ἀθρώπους εὐτυχεῖς, ἀλλ' ἔχομεν ἑξήθρους.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστέναξε.

— Εὐχαριστῶ, ἀρκεῖ. Μὴ εἴπῃς λέξιν. Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα καὶ σοὶ ἐζήτησα τὰς πληροφορίες ταύτας. Εἶσαι πολὺτι-

μος ἄνθρωπος. Καὶ δὲν ἐπλούτισες διαχειριζόμενος τσαούτην περιουσίαν!

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ἀλλ' εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, δεσποσύνη.

Ὁ κύρ Βρικεβέκ ἀπῆλθεν εὐχαριστημένος.

Ἡ Καικιλία μείνασα μόνη ἐπανελάθε τὸν λογαριασμόν της.

— Δεκαπέντε ἑκατομμύρια, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Λαμπρὸν ποσόν. Τίς ἔχει χρεῖαν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰ τῆς μητρὸς μου; Βεβαίως ὄχι ἐγώ. Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐξαγοράσω δι' αὐτῶν τὸν λόγον μου, τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ φίλους.

Καὶ ἐστῆριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς της.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐτυχίαν, ἐσκέφθη, δι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει τιμὴ, δὲν ἐξαγοράζεται.

Καὶ λαβούσα φύλλον χάρτου ἔγραψε:

«Κύριε κόμη,

οὔτε ἡ ἀπολεσθεῖσα περιουσία, οὔτε τὸ πάθος σας διὰ τὸ παιγνίδιον θὰ μὲ ἔκαμνον ν' ἀθετήσω τὸν πρὸς ὑμᾶς λόγον μου. Ἐσκέφθην καλῶς τὴν νύκτα.

Ἐπάρχει κώλυμα σπουδαιότερον.

Εἶναι ἡ ἐρωμένη σας, ἡ μᾶλλον ἐκείνη, εἰς τὴν ὑπεσχέθητε νὰ δώσητε τὸ ὄνομά σας.

Δύναμαι νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον τὸν ἐραστὴν τῆς Ζουάννας Τρελάν, τῆς ἐξαδέλφου μου;

Ἀφίνω ὑμᾶς νὰ κρίνητε.

Ὡμεν λογικοί.

Διατί μὲ θέλετε;

Διότι εἶμαι πλουσία.

Διατί ἐγκαταλείπετε αὐτήν;

Διότι εἶναι πτωχή.

Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι εὔρον μέσον νὰ συμβιβάσω τὰ πάντα; Δύναμαι νὰ σας σώσω τῆς ἀμνηχανίας, ὥστε νὰ μὴ ἀθετήσητε τὸν λόγον σας.

Γνωρίζω ἀρκετὰ τὴν Ζουάνναν καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὑπέκλιψεν εἰς ρητὴν ὑπόσχεσίν σας.

Τί σας χρειάζονται διὰ νὰ ζήσετε ἐντίμως καὶ ἡσύχως εἰς τινὰ γωνίαν τῆς Βρετανίας;

Δύο ἑκατομμύρια;

Τὰ δίδω αὐτῇ ὡς προῖκα.

Ἄλλως τε, γνωρίζω ὅτι αὕτη ἔχει ὅσα χρειάζονται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλῶν σας.

οὕτως ἀναλαμβάνω τὴν ἀνεξαρτησίαν μου καὶ ἐκπληρῶ καθήκον πρὸς συγγενῆ ἀτυχῆ.

Ἐγὼ δὲν θὰ νυμφευθῶ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον καὶ ἐπὶ πολὺ θέλω νὰ μείνω ἐλευθέρη.

Ἐνεργήσατε εὐγενῶς. Προσπέσατε εἰς τοὺς πόδας γυναικὸς ἀξιολατρεύτου καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ οἰκογενεῖᾳ.

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάκλητος.

Δίδω δύο ἑκατομμύρια τῇ ἐξαδέλφῳ μου.

οὕτως ἐξαγοράζω τὸν λόγον μου.

Καικιλία δὲ Φοντερόζ.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν οὐδὲν ἀπώλεσαμεν; εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτὴς τοὺς οἰκείους.

— Ἀπώλεσαμεν τὸν Βενιγκάζαν, εἶπεν ἡ γλυκυτάτη τῆς Ἰόλης φωνή.

— Πράγματι, κόρη μου, εἶπες συνετώτατον λόγον.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ ἱππότης, παρεμβὰς εἰς τὴν ὁμιλίαν· δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῆ ὅτι διὰ πάντας ἦτο καλλίτερον, ἂν ὁ μέγας καγκελλάριος ἤθελε ζήσῃ... καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἀξίος καὶ τόσον μεγάλης λύπης... Ἄν ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, ἐκέρδησε τὴν φήμην, ἥτις ἐν οὐσίᾳ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν γενναίων, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν καὶ μόνην ζῶσιν οἱ ἀνδρεῖοι ἱππῶται, καὶ ὅταν ἀποθνήσκωσιν ἀποκτῶντες αὐτήν, ὁ θάνατός των δέον νὰ θεωρῆται αὐτόχρομα εὐτυχία. Ἴσως ὁ φαῦλος κόσμος, συνειθισμένος νὰ ἐνθυμῆται τὰ προξενούντα εἰς αὐτὸν λύπην γεγονότα μᾶλλον ἢ τὰ προξενούντα ἐκπληξίν, δὲν θὰ διατηρήσῃ ἢ ἐν στενῷ μόνον κύκλῳ τὴν φήμην τοῦ γενναίου τούτου, ἀλλ' ὁ στενὸς οὗτος κύκλος θὰ ἀποτελεῖται ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν μετροῦσι τὴν ἀρετὴν μὲ τὴν τύχην, καὶ οἱ ὁποῖοι ὅπουδῆποτε τῆς γῆς, καὶ καθ' οἰανδῆποτε ἐποχὴν συναντήσωσι τὴν φήμην τοῦ ἀνδρείου, τὴν χαιρετίζουσι ὡς ἀδελφὴν καὶ ἀνεγείρουσι αὐτῇ ναὸν ἐν τῇ καρδίᾳ των. Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐκ τοῦ φαγητοῦ μόνον διακρίνονται ἂν ἦναι ζῶντες ἢ νεκροί, δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν... Ἐν ταῖς προσευχαῖς μου, ἰκέτευσα πάντοτε τὸν Κύριον νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἐπαίνου τῶν μωρῶν καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν γενναίων.

— Ὅρθως εἶπατε, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης. οὕτως ἀκριβῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. Σπανίως ἰσχυρὸς βραχίων εἶναι ἠνωμένος μετὰ καρδίας πονηράς. Ἱππῶτα, κάμετέ μοι, παρακαλῶ, μίαν χάριν.

— Ποίαν χάριν, δέσποτα, λέγετε...

— Εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖος εἶπθε.

— Αὕτη εἶναι χάρις, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς μοι κάμνετε, δέσποτα, εὐδοκῶν νὰ ἐρωτήσητε περὶ τῆς καταστάσεως ἀφανοῦς ἀνδρός, ὁποῖος εἶμαι ἐγώ. Καὶ ὅμως τὸ πρόσωπόν μου δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν νὰ κρύπτονται, οὔτε τὸ μέτωπόν μου ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται χωρὶς νὰ ὠχριάσωσι νὰ ὑποστῶσι τὴν θέαν τῶν ἀνδρείων. Ἰδοῦ, παρατηρήσατε τὴν μορφήν μου, εἰτε καλὴ, εἰτε κακὴ εἶναι αὕτη, εἶναι ὁποῖα μοὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἡ φύσις.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνύψωσε τὴν προσω-

πίδα τῆς περικεφαλαίας του. Τότε ὁ βασιλεὺς εἶδε κεφαλὴν, οἶαν οἱ οὐρανοὶ ἐδώρουν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ὅτε μετὰ τῆς κεφαλῆς ἐδίδον αὐτοῖς ἔτι καὶ τὴν δύναμιν νὰ αἰσθάνωνται τὸ αἶσχος.

Καὶ ὅμως δὲν ἐνθυμείτο ἂν εἶχεν ἰδῆ αὐτὴν ἄλλοτε καὶ ἤνοιγεν ἤδη τὰ χεῖλη νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ὀνόματος, ὅτε ὁ ἱππότης προσέθετο:

— Οὐδέποτε μὲ εἶδατε, καὶ ἐγὼ οὐδέποτε εἶδον ὑμᾶς, ἂν καὶ ἐκ φήμης ἐθαύμαζον τὰς ἀρετάς σας. Ἐν ἐμοί, δέσποτα, βλέπετε πολίτην, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐξόριστος ἀπὸ τῆς πατρίδος του, φέρει ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ κράνου αὐτοῦ τὸ ἔμβλημα τῆς (καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε τὴν λύκαιναν, ἥτις ἦτο τὸ ἔμβλημα τῆς Σιέννης)... ὅπως βλέπη ἐκείνη ποταὶ εἶναι αἱ πράξεις τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὁποῖον ἀπεδίωξε, καὶ λυπεῖται βλέπουσα ὅτι δὲν γίνονται ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδὲ πρὸς τιμὴν της. Ἐν ἐμοί, βλέπετε ἄνδρα, ὁ ὁποῖος, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοίων του, ἐξεδικῆθη οἰκτεῖρων αὐτοὺς καὶ ἀποδίδων αὐτοῖς καλὸν ἀντὶ κακοῦ... Εἶμαι ὁ Γίνος τοῦ Τάκου τῆς Τουρρίτας.

— Σεῖς εἰσθε ὁ κύρ Γίνος! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ βασιλεὺς, καὶ πάντες οἱ Ἀπούλιοι βαρόνοι συνωθοῦντο ἐκεῖ ὅπως ἴδωσι τὸν ἄνδρα, οὗ ἡ φήμη ἠμιλλᾶτο πρὸς τὴν τῶν ἐνδοξοτέρων στρατιωτῶν. Ὁ Γίνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐν στάσει ἀρειμανίῳ, οὐχὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' ἐκ μακρᾶς συνηθείας, δευτέρας φύσεως καταστάσεως αὐτοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ ἐκορέσθη παρατηρῶν τὸν ἄνδρα, εἶπε συγκεκνημένος:

— Ὡ εὐγενὲς αἷμα, πῶς ἐταπεινώθης, !... Μεγάλῃ ψυχῇ, εἰς ποῖον σημεῖον περιήλθες! Πῶς ὑπέφερες ἄχρι τοῦδε τὴν ζωὴν; Πῶς ἀπέφυγες τὸν θάνατον... καὶ τὴν ἀτιμίαν;

— Ὡ κύριέ μου! διέτρεξα τὴν γῆν ταύτην, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀρχαίας δόξης της καλύπτει τὸ νῦν αἶσχος της, καὶ εἶδον αὐτὴν πλήρη ἐγκλημάτων. Ὁ βραχίων μου ἐπροστάτευσε τὴν ἀθωότητα, καὶ τὰ πλήθη μὲ εὐλόγησαν... Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ κατὰ τῶν ἀσθενῶν πόλεμος τῆς ἀδικίας εἶναι διηνεκῆς, καὶ ἐγὼ ὀλίγας μόνον στιγμὰς ἡσύχασα.

— Καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας;

Ὁ Γίνος ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπήντησε μετὰ δισταγμοῦ:

— Τὰ πλήθη λέγουσιν ὅτι ἐπανερχεται ἡ ἀρχαία κοινοκτημοσύνη... Ὁ ἄνθρωπος δικαιοῦται νὰ ὑπάρχη... Ἐζήτησα ἄρτον καὶ, ὅτε μοὶ ἠρνήθησαν αὐτόν, τὸν ἔλαβον διὰ τῆς βίας.

— Ἀλλά, διατί δὲν ἤλθετε εἰς τὴν αὐλήν μου; Ποῖος ἱππότης δὲν εὔρεν, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τοῦ Μαμφρέδου ἄσυλον κατὰ τῶν καταδιωγμῶν τῆς τύχης; Ἐφοβήθητε μὴ δὲν ἤθελον φερθῆ φιλοφρόνως πρὸς ὑμᾶς;... Γίνε μὲ ἡδίκησете.

— Ὅχι, δέσποτα... οὐδέποτε ἐδίστασα περὶ τῆς φιλοφροσύνης σας, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ ἤθελον θεωρηθῆ ἀυθάδης, ἂν

προσέτρεχον εἰς αὐτήν. Περί τοῦ Γίνου, πολλὰ διαδίδονται. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μὲ περιήγαγε εἰς τοιαύτην θέσιν, ὅπως καλύψῃ τὸ ἔγκλημα του, ἴσως δὲ καὶ ὅπως κατασιγάσῃ τὴν κραυγὴν τῆς συνειδήσεώς του, κραυγάζει δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του ὅτι εἶμαι ἀξιὸς ἀγχόνης, ἐπικίνδυνος ληστής... καὶ ὁμως δὲν λέγει οὕτω ὁ σωθεὶς ἀπὸ τῆς θηριωδίας τοῦ βαρόνου... δὲν λέγουσιν οὕτω αἱ περιφρουρηθεῖσαι νεάνιδες... τὰ κατὰ τῆς ἀκολασίας τοῦ ἰσχυροῦ γείτονος προστατευθέντα φρούρια... Ἄλλὰ τὸ κακὸν κραυγάζει ἰσχυρότερον τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἡ κατὰστάσις μου εἶναι ἡ καταδικη μου. Ἦτο λοιπὸν γενναϊότης νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ φῶς σου, ὅπως διασκεδάσῃ τὰ σκότη, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρωπίνη μοχθηρία ἐπεσώρευσε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου; Ἐν τούτοις, προσεπάθουν νὰ μείνω ἀκηλίδωτος καὶ πολλάκις τὰ χεῖλη μου ἔλεγον:

— Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τέλος θὰ παύσωσιν ὄντες ἄδικοι.

Ἄλλὰ δὲν τὸ ἤλπιζον.

Καὶ ἐσκεπτόμην ὅτε πλέον ἤθελον μοὶ ἀποδώσῃ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀφήρπασαν, διότι δυστυχῶς εἰς τὸ μωρὸν πλῆθος ἀπόκειται ν' ἀποκαλῆ ἡμᾶς ἀγαθοὺς ἢ πονηροὺς! νὰ καταφύγω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μαμφρέδου, διότι... καὶ— ἴσως ἦτο τοῦτο ὑπερηφανία, ἴσως ἦτο καὶ σεβασμὸς πρὸς τὴν Ἑμετέραν Γαληνότητα, ἐπίστευον καὶ ἀκόμη πιστεύω, ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ Γιβελλῖνοι δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ὠφέλιμοι εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου.

— Καὶ ὁρθῶς σκέπτεσθε γενναῖε βαρόνε, ὅτι οὐχὶ πάντες ὅσοι μισοῦσι τὴν Ρώμην εἶναι ἀξιοὶ ν' ἀγαποῦν καὶ τὸν Μαμφρέδην.

Καὶ ὁμως ἐπλανήθητε, ὅτε ἐνομίσατε ὅτι δὲν εἶχον τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν νὰ σὰς διακρίνω ἐν μέσῳ χιλίων οἱ ὁποῖοι κραυγάζουν τόπον, ὅπως ἐπιβάλλουν σιγὴν εἰς τὸν νόμον.

Πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ σὰς γνωρίσω καὶ τώρα εὐχαριστῶ τὴν τύχην, ἡ ὁποία μὲ ἤξιώσε πρὶν ἀποθάνω τοιαύτης εὐχαριστήσεως.

— Εὐγενέστατε Μαμφρέδη, πολλὰ ἤκουσα λεγόμενα περὶ τῆς ὑμετέρας εὐγενείας, καὶ ὁμως, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν τὰ πλῆθη, βλέπω τώρα ὅτι αὕτη ὑπερτερὲς κατὰ πολὺ τοὺς λόγους.

Καὶ ἂν ὁ οὐρανὸς ἐπιτρέψῃ, αὕτη νὰ μὴ ἦναι ἡ ἐσχάτη βασιλεία τῶν Σοηθῶν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Ἀπουλίας, δὲν θὰ ἀπομακρυνθῆτε πλέον ἀπὸ τῆς αὐλῆς μου. Θὰ σὰς διορίσω ἀρχηγὸν μέρους τοῦ στρατοῦ μου, καὶ θὰ ζήσετε τιμώμενος ἐν τῷ βασιλείῳ.

Ἡ φήμη τῆς αὐλῆς τοῦ Μαμφρέδου ἦτο πλήρης ἐν τῇ δόξῃ τῶν τροβαδούρων. Ἀπὸ τοῦδε, μετὰ τοῦ Γίνου τῆς Τουρρίτας, θὰ ἦναι πλήρης καὶ ἐν τῇ δόξῃ τῶν ὄπλων... Ἄν ἡ συμφορὰ ἀποφέρει ἡμῖν τοιοῦτους καρπούς, μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐδὲν ἔχω νὰ ζητήσω πλέον παρὰ τῆς εὐτυχίας.

Ἄλλὰ, τώρα ἐνθυμοῦμαι... Εἶδον

καὶ τὴν νύκτα ταύτην ἕνα τῶν ἀνθρώπων σας, κύρ Γίνε, ὁ ὁποῖος πολλάκις μοὶ ἔδωκε καλὰς συμβουλὰς καὶ ἐφόνευσεν ἐν Βενεβέντῳ ἕνα προδότην. Βεβαίως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο... Ἰόλη, ποῦ εἶναι ὁ ἱππότης, ὁ ὁποῖος σὲ ἔφερον ἀπὸ τῶν νώτων τοῦ ἱπποῦ του;*

Ἡ Ἰόλη ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ἴσως ὅπως κρύψῃ τὸ ἐρύθημά της, καὶ εἶπε:

— Ἄνεχώρησεν.

— Ἄν ὁ ἱππότης ἐπιθυμῆ νὰ μείνῃ ἄγνωστος, δὲν θὰ ἦτο εὐγένεια νὰ ἀπαιτησῶ ὅπως γίνῃ ἡμῖν γνωστός. Ὅπως δὴποτε, εὐχαριστῶ αὐτῷ καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς, κύρ Γίνε, νὰ γίνητε παρ' αὐτῷ διρμηνεὺς τῶν αἰσθημάτων μου τούτων. Εἰπέτε αὐτῷ προσέτι ὅτι, ἂν τιμαὶ ἢ περιουσίαι δύνανται νὰ ἐξοφλήσωσιν ἐν μέρει τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν μου, εἰς τῶν θερμότερων πόθων τοῦ Μαμφρέδη εἶναι νὰ φανῇ αὐτῷ ἀρεστός.

Ἡ συνομιλία θὰ παρετείνετο ἔτι καὶ ἴσως θὰ εὔρισκεν αὐτοὺς λαλοῦντας ἢ πρωτα, τόση ἦτο ἡ εὐχαρίστησις, ἢ ἀμφοτέροι ἠσθάνοντο, ἂν μὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ βασίλισσα, στηριχθεῖσα, ὡς κεκοπιακυῖα, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαμφρέδου, ὑπενθύμιζεν αὐτῷ, ὅτι εἶχον ἀφιππεύσῃ ἐκεῖ, ὅπως ἀναπαυθῶσι.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ἐκδυθεὶς τὸν μανδύαν του, ἤπλωσεν αὐτὸν παρὰ τὴν πυρᾶν, καὶ μειδιῶν μελαγχολικῶς ἔδειξεν αὐτὸν εἰς τὴν εὐγενῆ Ἑλένην εἰπὼν:

— Ἐδῶ κατακλιθῆτι, βασίλισσα. Ὡ! τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσήλθες νύμφη εἰς τὸν βασιλικὸν μου θάλαμον, δὲν ἐσκέπτεσο, δυστυχῆς! ... ὅτι θὰ διενυκτέρευες ἐν θλίψει ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους... Ποῖος θὰ σοὶ τὸ ἔλεγε τότε; Ἡ ζωὴ σου ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο οὐρανὸς ἀνέφελος... καὶ ἂν ἐν μέσῳ τῶσων θελητικῶν εἰκόνων παρουσιάσθῃ πρὸς σιγὴν εἰς τὸ πνευμά σου ἡ ὑπερτάτη στιγμή τοῦ θανάτου, εἶδες βεβαίως αὐτὴν λαμπρὰν ὡς τὴν δύσιν θεριοῦ ἡλίου.

— Γλυκύτατε σύζυγέ μου, ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἔρχεται ἡ χαρὰ, καὶ ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡ λύπη, ἐγὼ δὲ ἠύλογησα πάντοτε τὰς ἱεράς αὐτοῦ βουλὰς.

— Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ ὄνου... καὶ ὁμως μεγίστη φιλάνθρωπία θὰ ἦτο, ἂν μοὶ παρείχετο ἡ μικροτέρα θλίψις ἢ μεγαλειτέρα ὑπομονή... Ἄλλὰ σύ, βασίλισσα, διδάζόν με πῶς κατορθῶς νὰ ὑπομένῃς, χωρὶς νὰ καταρᾶσαι τὴν γέννησίν σου.

— Μὴ λησμόνει, ὅτι ἡ Πρόνοια εἶναι δικαία ὅτι, ἂν ἦναι φιλάνθρωπος, παρηγοροῦσά σε, εἶναι ἔτι μᾶλλον φιλάνθρωπος βασανίζουσά σε. Αἱ ἐν τῇ ζωῇ σου βάσανοι εἶναι τόση ὁδὸς, τὴν ὁποίαν διανύεις ὁδεύων πρὸς τὸν παράδεισον ἑκάστη δὲ θλίψις σου, ἐν βῆμα τὸ ὁποῖον σὲ φέρει ἐγγύτερον εἰς τὴν ἀρχὴν πάσης τελειότητος.

— Ἀναπαύθητι, Ἑλένη... Τώρα βλέπω, ὅτι εἶναι πολὺ ἀργά, διὰ νὰ διδασθῶ τὰ μαθήματα ταῦτα. Ἡ θλίψις καταβάλλει τὴν πίστιν, τοῦλάχιστον ἐν τῷ

πνευμάτι μου... Ὅταν οἱ καιροὶ θὰ ἦναι ἡσυχώτεροι, ἐπιφυλάσσομαι νὰ προσκαλέσω σοφὸν τινα ἱερέα... Γελάτε, κύρ Γίνε; ... ἢ φρονεῖτε ὅτι σοφὸς ἱερεὺς εἶναι ὁ φιλοσοφικὸς λίθος; Τὸ βασίλειόν μου τώρα, ἐν τῇ μὴ εὐνοίῃ ταύτῃ ἐποχῇ, ἀριθμεῖ πλείους τῶν πεντακισχιλίων ἱερέων... καὶ δὲν θέλετε αὐτὸ τὸ κεφάλαιον νὰ φέρῃ τόκον ἕνα ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις; Ὡ, βέβαια... καὶ τότε θὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τοιαύτης θεολογίας.

Ὁ Μαμφρέδης εἶχεν ἐρμηνεύσῃ κακῶς τὸν γέλωτα τοῦ Γίνου, ὅπως σατυρίση ἐκείνους, οὗς ἀπεκάλει ἐχθροὺς του... Ὁ Γίνος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἀφαιρέσας τὸν μανδύαν ἀπὸ τῶν ὤμων του, ἐδίπλωσεν αὐτὸν τρίς καὶ τετράκις, εἶτα κύψας εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ ἡ βασίλισσα, εἶπεν:

— Εὐγενεστάτη δέσποινα, χονδρὸν εἶναι τὸ ὕψωμα τοῦτο καὶ δὲν ἀρμόζει βεβαίως εἰς τὸ ἀβρὸν σῶμά σας, καὶ ὁμως, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ τὸ ἀξιώσητε τῆς τιμῆς νὰ κατακλιθῆτε ἐπ' αὐτοῦ, σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἀνήκει εἰς ἔντιμον ἱππότην.

— Εὐχαριστῶ, ἱππότη, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐπιχαρίτως. Οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι κατακλιθεῖσα ἐπὶ τοῦ μανδύου τοῦ Μαμφρέδου καὶ ἐπὶ τοῦ μανδύου τοῦ ἀνδρείου Γίνου, κατεκλιθῆν ἐπὶ κλίνης ἐντίμου. Καὶ ὁμως σὰς παρακαλῶ νὰ τὸν κρατήσετε... ἡ νύξ εἶναι ψυχρά, ὁ ἀὴρ παγερός, καὶ ἴσως ἔχετε ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ Γίνος κινήσας τὴν κεφαλὴν, νὰ δὰ ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠδυναμῆν νὰ διανυκτερεύσω ἄνευ αὐτοῦ... Εὐγενεστάτη δέσποινα, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἔμαθον, ὅτι οἱ ἐχθροὶ μου ἔκασαν τὸ φρούριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεπαύοντο οἱ πατέρες μου, δὲν ἐκοιμήθην ἐπὶ ἄλλῃ κλίνῃ, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ συχνάκις δὲν εἶχον ἄλλο σκέπασμα ἢ τὸν οὐρανόν... Ὁ οὐρανὸς ἦτο θυελλώδης, καὶ ὁ κεραυνὸς πολλάκις διέκοπτε τὸν ὕπνον μου. Τότε, ἀναπηδῶν ἔντρομος, ἔβλεπον τὴν τελευταίαν αὐτοῦ φλόγα αὐλακοῦσαν τὰ νέφη. Τὸ πρόσωπόν μου ἦτο παγωμένον, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἐπίσης, καὶ ὁ τρόμος ἐπέβη τὴν κεφαλὴν μου, διότι ἡ ἐκδίκησις δὲν εἶχεν ἔτι συντελεσθῆ... Τώρα ὁ οὐρανὸς εἶναι αἰθρῖος, ἡ ἐκδίκησις μου συνετελέσθη, καὶ ἡ πυρὰ εἶναι πλησίον, ὥστε ἂν δὲν ἔχετε ἄλλον λόγον νὰ τὸν ἀρνηθῆτε, ἐγὼ ἤδη τὸν ἠπλώσα κατὰ γῆς...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠπλώσε τὸν μανδύαν του καὶ εἶτα, ἀποχαιρετήσας εὐσεβᾶστως τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ἀπεμακρύνθη λέγων:

— Εἶθε αὐριον νὰ ἔχετε καλλιτέραν κλίνην!

— Τὸ ἐλπίζομεν... εἶπεν ὁ Μαμφρέδης.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου... εἶπεν ἡ βασίλισσα.

Ὁ Γίνος, πορευθεὶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου, ὅπου ἔμενον ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἔλυσε τὴν περικεφαλαίαν του

καὶ ἀνήρτησεν αὐτὴν ἀπὸ κλάδου πεύκης, εἰς τῆς ὁποίας τὸν κορμὸν ἐστήριξε τὴν λόγχην του, εἶτα κατεκλίθη. Τὴν γυμνὴν κεφαλὴν του ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του, τὸ ξίφος εἶχε μεταξὺ τῶν κνημῶν καὶ τὴν παρεῖαν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παλάμης. καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἀπεκοιμήθη. . . Πάντες ἐκοιμῶντο. . . Μόνος ὁ Μαμφρέδης, ὅστις ἦτο κατακεκλιμένος διαγωνίως ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν μανδυῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαύοντο οἱ οἰκεῖοί του, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμένον πρὸς τὴν πυρᾶν, καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρός, ἔμενε παρατηρῶν δένδρυλλίον τι καιόμενον. Καὶ εἶδεν αὐτὸ σκορπίζον περίξ ὠραῖον χρυσοειδὲς φῶς, ὅπερ ὅμως, καθ' ὅσον ἠλαττοῦτο ὁ χυμὸς, μετεβάλλετο εἰς ὑπερυθρον, εἶτα ἔλαβε χρῶμα κυανοπράσινον. . . Ἄχρις οὐ ἐγένετο αὐτῆς χρυσοειδὲς — διότι πᾶν τὸ προσεγγίζον εἰς τὸν θάνατον ἀναδίδει ἀναλαμπὴν τινα ζωῆς — καὶ ἐσβέσθη. . . Τότε ἀνεδόθη ἐκ τοῦ δένδρυλλίου ἐκείνου καπνός, πυκνὸς τὸ πρῶτον, εἶτα ἀραιότερος, τεφρόχρους, ὠχρόλευκος. . . Ἄχρις οὐ καὶ αὐτὸς ἔπαυσε. . . Δρᾶξ τέφρας εἶχεν ἀπολειφθῆ ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ἀντικειμένου τοῦ θέλξαντος προσκαίρων τὴν ὄρασιν. . . Ἀλλὰ διὰ τὴν ὁ Μαμφρέδης ἐβλεπε μετὰ τόσης προσοχῆς πρᾶγμα, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἐκατοντάκις ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν συμβαίνει παρερχόμενον ἀπαρατήρητον; Ὡ! ἡ συμφορὰ εἶναι ὀξυδερκῆς παρατηρητῆς! καὶ τὴν αἰτίαν τῆς προσοχῆς του ἀπεκάλυψεν αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Μαμφρέδης ψιθυρίσας:

— Τετέλεσται! . . . καὶ ἡ φήμη εἶναι καπνός.

Ἡ αἰωνιότης καὶ ἡ λήθη καταπίνουσι τὰς τε ἀρετὰς καὶ τὰ ἐγκλήματα. . . Ἐκ τοῦ δένδρυλλίου ἐκείνου ἔμεινε τοῦλάχιστον ἡ τέφρα. . . ἀλλ' ἐξ ἡμῶν τί μένει; Ἡσθάνθη τὸν ὕπνον βαρύνοντα ἐπὶ τῶν βλεφάρων του. . . καὶ ὅτε μὲν ἔκλειεν αὐτά, ὅτε δὲ προσεπάθει νὰ τὰ ἀνοίξῃ. . . ὠσανεὶ θέλων ν' ἀντισταθῇ πρὸς τὴν ἰσχύν τοῦ ὕπνου. . . Ἀλλὰ τίς ἰσχύει κατ' αὐτοῦ; . .

Ὁ Μαμφρέδης ἀπεκοιμήθη. . . Εὐεργετικὴ εἶναι ἡ ἀνακούφισις, ἣν παρέχει ὁ ὕπνος εἰς τὰ κεκοπιακότες μέλη, δῶρον πολύτιμον εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους μόχθους, βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς. . . Ἀλλὰ δὲν ἦτο προτιμότερον, ἂν οὔτε κόπος, οὔτε μόχθος, οὔτε πληγαὶ ἐβασάνιζον τὴν δυστυχῆ ἡμῶν γενεάν; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ λείψῃ τὸ κακόν, ἀντὶ νὰ χορηγηθῇ ἡ θεραπεία; Δὲν ἀρκεῖ ὁ ὕπνος, ὃν ὑπνώτομεν ἐν τῷ τάφῳ; Διατί ἐκάστη ἡμέρα ζωῆς νὰ καταλήγῃ εἰς νύκτα θανάτου; . .

Δύσβαδη. . . περιορίσθητι ἐν τῷ κύκλῳ τῆς μοιρίας σου. . . Πρὸς τί βασανίζεις τὸν νοῦν ἐπιζητῶν σοφίαν, ἣτις δὲν εἶναι διὰ σέ; Ὁ ἐγκέφαλος δὲν ἔχει νεῦρα ἀρκοῦντα δι' αὐτήν, καὶ θὰ ἀποθάνῃ, ὡς ὁ φιλάργυρος ὁ ἀποθνήσκων ἐκ πείνης ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ συσσωρευθέντων θησαυρῶν. Μυστήριον, οἱ νόμοι τοῦ οὐρανοῦ. . . μυστήριον, οἱ τῆς γῆς. . . μυστήριον, οἱ ὁμοιοί σου. . .

καὶ σὺ αὐτὸς ἔτι εἶσαι μυστήριον διὰ τὸ πνεῦμά σου. . . Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ δοθῇ ἡμῖν νοῦς ἱκανὸς καὶ αἰσθήσεις ἵνα ἐννοήσωμεν τὰ θαυμάσια τοῦ σύμπαντος; Διατί ἡ σύνεσις ἡμῶν ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἥλιον τῶν πολικῶν χωρῶν;

Ἡ λατρεία τοῦ λόγου δὲν εἶναι προτιμότερα τῆς εἰδωλολατρίας τῶν θαυμασίων; Ὡ! ἂν ἐπέπρωτο ἐστερημένοι πνεύματος νὰ γεννηθῶμεν, νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν, διατί βασανίζει ἡμᾶς θέλησις, ἣτις δὲν δύναται νὰ κορεσθῇ; διατί διψᾷ, ἣτις δὲν δύναται νὰ σβεσθῇ; διατί περιεργία ἐπιδιώκουσα ὅ,τι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῇ;

Ὁ πόθος τόσον περισσότερον μίνεται ὅσῳ περισσότερα συναντᾷ κωλύματα; Ἡρώτησα περὶ τούτου τοὺς λεγομένους σοφοὺς, καὶ μοὶ ἀπήντησαν:

— Ὑπομονή! Τότε εἶπον αὐτοῖς: οἱ λίθοι καταπατοῦνται καὶ σιωπῶσιν ἂν τοιαύτη δὲ εἶδει νὰ ἦναι καὶ ἡ κατάστασις ἡμῶν, θὰ ἦτο φιλάνθρωπια μεγίστη ἂν ἐκόπτοντο αἱ χεῖρες τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, οἵτινες ρίψαντες ὀπίσθεν αὐτῶν τοὺς λίθους μετέβαλον αὐτοὺς εἰς ἀνθρώπους. . . ἐν τούτοις, ὁ ἔμφυτος οὗτος πόθος τῆς γνώσεως καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς πληρώσεως αὐτοῦ εἶναι κόλασις ἐκ προκαταβολῆς, ἣτις ἐλπίζω ὅτι ὑπερ πάντα ἄλλον ἐξίλασμόν, θὰ συντελέσῃ ἡμέραν τινα ὅπως συγχωρηθῶσιν ἡμῶν πολλὰ ἁμαρτία. . .

Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἐπικάθηται ὁ αὐτὸς ἐπὶ πάντων τῶν βλεφάρων, ἀπεναντίας ὑποδύεται τὴν μορφήν, ἣν εὕρισκει.

Μόνον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαμφρέδινου ἐφαίνετο οἷος πρᾶγμα εἶναι. Ἐκεῖ οὔτε θλίψιν εὔρεν, οὔτε χαράν. . . κάματον μόνον ὅθεν ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀναπαύσεως, διότι ἡ ἀνάπαυσις εἶναι ἡ οὐσία του. . .

Ἐν ἐπισήμῳ θλίψει ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς βασιλείσεως Ἐλένης, καὶ — ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ — οἶνοι ἀπόπειρα τοῦ θανάτου, ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ ἐκείνου προσώπου. . .

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ζωὴ φεύγει καὶ ὁ θάνατος ἔρχεται, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καλλονῆς θεᾶ του δὲν εἶναι τρομερά. . . ἀπεναντίας συλλέγει τὰς τελευταίας πνοάς, τοὺς ὑστάτους σπασμούς τῶν μυῶν τοῦ στόματος καὶ γελᾷ. . . ἀλλὰ τὸν γέλωτα τοῦ ὄφους. . . εἶτα ψαύει τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ ἡ ἐπιδερμὶς ἀποσυντίθεται. . . φουσᾷ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ οἱ σκώληκες εἰσέρχονται ἀπὸ τῶν ρωθῶνων. . .

Ἀλλ' ἄς ἀποστρέψωμεν τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης τῆς ἀποσυνθέσεως. . . εἶναι ἀρκούντως πικρὸν ὅτι θὰ τὴν ὑποστῶμεν. . . ἄς μὴ μελετῶμεν λοιπὸν αὐτήν. . .

Ποῖου εἶδους ὕπνος ἦτο ὁ τοῦ Γίνου; Ἡ μάχη. . . Διὰ τῶν κινήσεων τῶν ὀφρύων του ἐπεδοκίμαζε τὰς πληγὰς, ἄς ἐνόμιζεν ὅτι κατέφερε, καὶ. . . ἐμπρός! . . . ἐκραύγαζεν, ὡσανεὶ διατάσσων ἔφοδον. . . ἐμπρός!

Ἀφῆνης ὠχρίασεν. . . ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ἀναζητῶν τὴν λόγχην του. . . καὶ ἀνεκάθησε σχεδόν, κραυγάζων: Σταθθετε, ἐν-

τροπιασμένοι! . . . ἐπάνω τους! . . . ἐπάνω τους! . . . Φροντίσατε δι' αὐτόν! . . . εἶναι πληγωμένος. . . Ἐδῶκα εἰς αὐτὸν τὸν λόγον μου ὅτι θὰ τῷ χαρίσω τὴν ζωὴν. . . Ἀφῆνης αἱ χεῖρές του ἐχαλαρώθησαν καὶ ἔπεσεν ὕπτιος, ψιθυρίζων:

— Μαρτυρήσατε ὅτι ἐφρονέυθη, πληγεῖς ὑπὸ βέλους εἰς τὸ στήθος. . .

Ποῖα γλώσσῃ δύναται νὰ εἰπῇ πῶς ἐκοιμήθη ὁ Μαμφρέδης; Ὁ ὕπνος αὐτοῦ δὲν ἦτο ὕπνος, ἀλλὰ συνεχῆς τρόμος. Ἐκαμπύλου τὰ παγωμένα μέλη του, ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τετάνου· ἐσφιγγε τὰς πυγμὰς· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἠνωρθωμέναι.

Διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δαιμονισμένος. Αἱ κόραι του ἔτρεμον. Ὁ λαρυγξ του συνεσπάτο, ἐμμηκύνετο.

Ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ κραυγᾷ, καὶ φοβερὸν πρὸς τοῦτο κατέβαλλεν ἀγῶνα. . . Ἀλλ' ἡ κραυγὴ μετεβάλλετο εἰς λυγμόν. . . Ἡλλαζε θέσιν. . . συνεσπειροῦτο. . . Ὡσανεὶ δὲ κύκλος φλογῶν περιέβαλλεν αὐτόν, ὠλόλυζε θρηνηδῶς, καὶ ἐκτύπα σφοδρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ στόμα του, ὡς ἀνθρώπος προσπαθῶν νὰ κωλύσῃ ἐξερχόμενόν τι ὑγρὸν. . .

Διεφημίσθη ὅτι ὁ Μαμφρέδης κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὠνειρεύθη τὴν Μέλλουσαν Κρίσιν, καὶ ὅτι σπυρθεὶς ἐνώπιον τοῦ Αἰωνίου Τιμωροῦ ἠσθάνετο ἐτοιμὴν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματός του τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐγκλημάτων του· αὐτὸς δέ, ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ στιγμῇ, ἠγωνίζετο διὰ τῆς χειρὸς νὰ κωλύσῃ τὴν ὁμολογίαν ταύτην. . .

Καὶ ὁ Θεὸς ποῦ ἦτο, ὅτε ὁ ἄθλιος ἐξετέλει τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα;

Τίς ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κοιμωμένην βασιλικὴν οἰκογένειαν; Μίσος ἢ ἔρωσ ὠδήγει τὰ βήματά του:

Ἐπλησίασε λάθρα, ὡς τὸ ζῆλον, ὅπερ ἡ φύσις ἐπροίκισε διὰ τοῦ δόλου. . .

Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε αὕτη ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ ἀρετὴ ἔλαβε τὴν μορφήν τῆς κακίας; Ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ ἀθρότης ἀπηγγονίσθη, ὅπως χρησιμεύσῃ ἀντὶ παραδείγματος εἰς τοὺς λαούς; . .

Ὁ ἱππότης ἐπλησίασε μετὰ προσοχῆς, ἀψοφητί, καὶ ἐμπήξαε τὸν σαυρωτήρα τῆς λόγχης του εἰς τὸ ἔδαφος, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῆς καὶ παρετήρει.

Ὡ! ὠραῖον εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ ἔρωτος, ὅταν θελκτικὸν ὄνειρον θωπεύει αὐτὸ διὰ τῆς ἄκρας τῶν πτερυγῶν του. . . ὠραῖον, ὅταν τὰ χεῖλη του τρέμουσιν ἐν ἐν τῇ φρικιάσει τῆς χαρᾶς. . .

Τότε οἱ ποιηταὶ ὀνειροπολοῦσιν, ὅτι ἡ πνοὴ τῶν Χαρίτων κινεῖ τὴν κόμην του, διότι εἰς ἕκαστον φύσημα ἀνέμου, μεταβάλλουσα σχῆμα φαίνεται ὠραιότερα. . . καὶ ὅτι ἀόρατοι σιλιφίδες, περιφερόμεναι ἐν τῷ ἀέρι, ἄδουσι μυστηριώδη ἀρμονίαν, ἣν οὐς ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ ἐνωτισθῇ· ἀλλ' ἣτις, εἰσδύουσα ἠδέως εἰς τὴν ψυχὴν, θέλγει αὐτήν. . .

Καὶ ἄλλα πολλά, παιδρότερα ἔτι, ὀνειροπολοῦσιν οἱ ποιηταί· ἀλλ' οὐδεμία ποίησις δύναται νὰ ἀπεικονίσῃ τὸ αἶσθη-

μα, ὕπερ ἐξεγείρει ἐν τῇ ψυχῇ ἡ θεὰ ὠ-
ραίας κοιμωμένης.

Ὅταν ἐν αἰθρία νυκτὶ θέρους, ὁ οὐρα-
νός, γαλήνιος ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθώου,
καλύπτει τὴν γῆν, ὡς δι' ἐνδόξου ση-
μαίας, διὰ τοῦ διαυγοῦς κυανοῦ του, καὶ
αἱ μυριάδες τῶν οὐρανίων σωμάτων ὑμνοῦ-
σιν ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ φωτός τὴν μεγαλο-
πρέπειαν τοῦ Δημιουργοῦ, ... τότε μόνον
ἡ συγκεκινημένη ψυχὴ δύναται νὰ εὖρη
εἰκόνα ὁμοιάζουσαν πρὸς τὸ πρόσωπον
τῆς ὑπνωτιστοῦσης τεθλιμμένης.

Ποῖον ὅμως τῶν δύο τούτων θεαμάτων
εἶναι θελκτικώτερον, οὔτε γινώσκει, οὔτε
δύναται νὰ σκεφθῇ... διότι ἀμφοτέρω εἶ-
ναι ἔργον θεῶν, ἀμφοτέρω ἀπόρροια τῆς
σοφίας τοῦ Θεοῦ... Ἡ ψυχὴ ἐν σιωπῇ
ἀπολαύει τῆς ἡδονῆς τῶν συναισθημάτων
τῆς.

Ἡ Ἰόλη, εἴτε διότι ὁ νοῦς τῆς, ὡς μὴ
εἰθισμένος, δὲν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ὑπο-
φέρῃ οἰκνῆποτε εὐχαρίστησιν, εἴτε διότι
τοιαύτη τις ὀξύτατη προέκυπτε πράγματι
ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ὄνειρων, ἀφυπνί-
σθη αἴφνης προφέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ
Ρογήρου, ὃν ἰδοῦσα στηριζόμενον ἐπὶ τῆς
λόγχης του, ἠγέρθη καὶ πλησίασασα εἶπεν
αὐτῷ ἐπιχαρίτως:

— Διατί ἔφωρες; Ὁ βασιλεὺς ἠρώ-
τησε περὶ τοῦ σωτήρος τῆς θυγατρὸς του.

— ὦ! ἂν ἐγίνωσκεν ὅτι ἐγὼ εἶμαι,
ὅστις ἐπορεύθη ἄχι τῶν ὄχθων τοῦ Ὀλ-
λίου, ὅπως ἐπισπύσω τὴν ἔλευσιν τῶν
ἐχθρῶν, οἵτινες πλημμυροῦσι νῦν τὸ βα-
σίλειόν του... ἂν ἐγίνωσκεν ὅτι εἶμαι κα-
ταδικασμένος, δὲν θὰ ἠρώτα βεβαίως περὶ
ἐμοῦ.

— Σὺ ἔπραξες ταῦτα ἀπατηθεὶς, καὶ
ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἐχθρῶν σου δὲν θὰ
ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶσαι ἀξίος, οὐ
μόνον συγγνώμης, ἀλλὰ καὶ οἴκτου...
Ἀλλὰ σὺ, αὐθορμήτως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμο-
νομάχησας ἐν Βενεβέντῳ, σὺ, ἐπὶ ἰδίῳ
κινδύνῳ, ἐνουθέτησες αὐτὸν νὰ προφυλάσ-
σεται ἀπὸ τῶν προδοτῶν· σὺ τὸν ἔσωσες
ἐν Ἀγίῳ Γερμανῶ... ὁ δὲ βασιλεὺς εἶναι
μεγαθύμος.

— Καὶ πρὸς τί νὰ φανερωθῶ; ἀμοιβὰς
ὕλικας δὲν περιμένω... ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποσον
ἐπιθυμῶ ὁ υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου οὐδέποτε
θὰ μοὶ δώσῃ... ἄφες με λοιπὸν ν' ἀπο-
θάνω ἀγνωστος.

— Ἄ! δὲν θὰ ἀποθάνῃς!

— Καὶ διατί νὰ ζήσω; Ποῖος δὲν προ-
τιμᾷ θάνατον ἔντιμον ζωῆς πλήρους θλί-
ψεων; Μὴ ἐπὶ μακρὸν δὲν ὑπέφερα; Δὲν
θέλω νὰ ἀνανεώσω τὰ παλαιὰ παράπονά;
ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸν ἔρωτά σου, ὅτι
ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Βενεβέντου θὰ εὕρω τὸν
θάνατον.

— Καὶ ἂν σὺ ἀποθάνῃς, νομίζεις ὅτι
ἐγὼ θὰ θελήσω νὰ μείνω μόνη ἐν τῇ ἐ-
ρήμῳ ταύτῃ τῆς θλίψεως;

— Καὶ μὴ ἐγὼ σοὶ ἐπιβάλλω τοῦτο;
Ὅχι, Ἰόλη... ὄχι... ὁ οὐρανὸς ἐπέκλωσεν
ἡμῖν πρόωρον τέλος... ἀποστρέφομαι τὰς
δεισιδαιμονίας... καὶ ὅμως μοῦ προεῖπον
τὸ τέλος τοῦτο... ἀπόθανε, ὠραία δυστυ-
χῆς... διότι μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ

σοὶ παράσχη ἀνάπαυσιν... καὶ ἂν μοὶ ὑ-
ποσχεθῆς ὅτι, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ γο-
νεὺς σου θὰ περικυκλοῦσι· θρηνοῦντες τὴν
κλίνην σου, — ὅτε δηλαδὴ εὐκόλως θὰ
ἐκτελέσωσι πᾶσαν παράκλησίν σου — ἂν,
λέγω, μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι, ὡς δεῖγμα τῆς
πρὸς σὲ ἀγάπης των, θὰ ζητήσῃς νὰ σὲ
θάψωσιν ἐν τῷ τάφῳ μου, παρὰ τὰ κόκ-
καλά μου· ὦ! θλιβερὰ λίαν εἶναι ἡ χάρις
αὕτη, τὴν ὁποίαν σοὶ ζητῶ, Ἰόλη, καὶ
ὅμως εἶναι ἡ μόνη εὐχαρίστησις, ἡ ὁποία
ποθῶ νὰ γλυκάνῃ τὴν πικρίαν τῶν τελευ-
ταίων μου ἡμερῶν

— Τὸ εἶχον σκεφθῆ.

— Εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄγγελος λοιπὸν
ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας καὶ σοὶ ἐμ-
πνέει τὰς αὐτὰς σκέψεις... τότε, ὅταν ἀ-
νοιχθῇ ὁ τάφος μου, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ μὲ
θέσῃ ἡ ἀγάπη τῶν συστρατιωτῶν μου, καὶ
σὲ καταβιβάσωσιν ἐν αὐτῷ, ὅπως ἀναπαυ-
θῆς μαζὴ μου, τὸ πτώμα μου βεβαίως θὰ
ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας, ὅπως σὲ ἐναγκαλισθῇ,
καὶ τὸ ἐναγκαλισμα ἐκεῖνο θὰ ἦναι αἰώ-
νιον.

— Αἰώνιον!... Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἀγα-
πητέ μοι, θὰ τὸ αἰσθάνωμαι;... θὰ τὸ αἰ-
σθάνεσαι καὶ σὺ;...

— Ἠρώτησα περὶ τούτου τοὺς τάφους,
καὶ ἡ ἀπάντησίς των ἦτο σιωπὴ καὶ
σκόπη.

— Καὶ ἡμέλλουσα ζωῇ; ἡ ποθουμένη...

— Ἐλπίζε... Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως ἀναπαυθῶσιν οἱ
φρονεύσαντες τὴν μητέρα μου κολασμένοι.
Ἄν ὅμως...

— Οἱ φρονεύσαντες τὴν μητέρα σου!...
Ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοὶ ὠμίλησες περὶ τῆς
μητρὸς σου... ὦ! ὠμίλει... ὠμίλει περὶ
αὐτῆς...

— Ποῖος σοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς μητρὸς
μου;... Σιώπα... μὴ λέγῃς τι περὶ τού-
του... Ἴσως ζήσωμεν καὶ μετὰ θάνατον,
καὶ τότε θὰ σὲ κάμω νὰ τὴν γνωρίσῃς...
Ποῖος εἰξέυρει; Ἴσως τῶρα ἰκετεύει τὸν
Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν... Ἴσως βλέπει ἡμᾶς ἀπὸ
τοῦ ὕψους... Ἴσως θρηνηῖ ἐπὶ τῶν συμ-
φορῶν μας... ἂν οἱ ἀθάνατοι θρηνοῦν...
Θὰ γνωρίσῃς αὐτὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ...
Τώρα οὐδὲ λόγον περὶ αὐτῆς... Θὰ θεώ-
ρουν κατηραμένον τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸν
ὅποσον θὰ ἐδιηγείτο τις τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο
μυστήριον τοῦ δόλου... καὶ νομίζω σχε-
δὸν ὅτι ἐξηυτελίσθη, διότι δυστυχῶς τὸ
ἐγνώρισα.

— Θὰ σιωπήσω... θὰ χαίρω, ἀφοῦ τὸ
θέληξ, ἐν τῷ ἀποκρύφῳ πόθῳ, ὅτι θὰ ἐπα-
νιδῶ αὐτὴν ἐν τῇ πατρίδι τῶν ἀγαθῶν...
ἤκουσα πολλάκις νὰ γίνεται λόγος περὶ
τῶν μελλουσῶν ἀμοιβῶν, περὶ ἀτέρμονος
ζωῆς, περὶ χαρᾶς μὴ διακοπτομένης ὑπὸ
θλίψεων, περὶ διαμονῆς γαληνιαίας ἀνωθι
τῶν καταγιγιδῶν, καὶ ἐπίστευσα τὰ λεγό-
μενα ταῦτα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

— Καὶ τὴν πίστιν σου ταύτην φύλασσε
ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν... αὕτη θὰ σὲ
παρηγορήσῃ.

— Ἄν δὲν εἶχεν οὕτω, θὰ ἀπηλπίζο-
μην. Ἡ ὑχαριστημένοι ἡμεῖς θὰ δεώμεθα
ὑπὲρ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀφίνομεν ἐπὶ

τῆς γῆς, ὑπὲρ τῆς ἀρίστης μητρὸς μου.

— Καὶ ὑπὲρ τοῦ γενναίου πατρὸς σου.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ Ρογήρος ἔστρεψε τὸ
βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ Μαμ-
φρέδης. Παναγία Παρθένε! Ὁ βασιλεὺς
ἐκάθητο στηρίζων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους καὶ ἐναγκαλιζόμενος διὰ τῆς ἐτέ-
ρας τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ ἠκροᾶτο. Ὁ
Ρογήρος ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἡ Ἰόλη ἐστη-
ρίχθη ἐπὶ τινος κορμοῦ.

— Μείνον Ρογήρε, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης.
Φεύγεις ματαίως... Ἐλθέ, δός μοι τὴν
δεξιάν, ὅπως ἐγερθῶ.

Ὁ Ρογήρος ὑπήκουσεν, ὁ δὲ Μαμφρέ-
δης ἐξηκολούθησεν:

— Ἀγαπᾷς; Καὶ νομίζεις τοῦτο χα-
ράν; Παρατήρησε (καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὴν
βασιλικὴν οἰκογένειαν κειμένην χαμαί)...
Αὐταὶ εἶναι αἱ χαραὶ τοῦ ἔρωτος.

— ὦ! ἂν εἶχον αὐτάς!.. ἀπήνησεν
ὁ Ρογήρος.

— Θὰ κατηρᾶσο τὴν ἡμέραν, κατὰ
τὴν ὁποίαν σὲ ἐχαίρετισαν τὸ πρῶτον διὰ
τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς... Ἀλλ' αἱ συμ-
βουλαὶ εἰς οὐδὲν ὠφελούν, διότι εἰμεθα
καταδικασμένοι ἀπ' αἰώνων εἰς τὴν ἀλ-
γεινὴν δοκιμασίαν. Θέλεις νὰ ἐξακον-
τίσω φοβερὰν κατάραν κατὰ τῆς κεφαλῆς
σου; Νὰ δοκιμάσῃς καὶ σὺ αὐτάς. Ἀλλὰ
παρὰ τίνος; Ἀνυψώσας τὸ βλέμμα ἐπὶ
τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως... αἶμα αὐ-
τοκρατόρων εἶναι ἡ θυγάτηρ μου. Εἰπέ
τώρα, Ρογήρε, ποῖον εἶναι τὸ ἰδικόν σου
αἶμα;

— Τὸ ἰδικόν μου; ἀγνοῶ.

— Οὐδεὶς εὐρέθη παρὼν κατὰ τὴν γέν-
νησίν σου; Οὐδεὶς σὲ ἀνέθρεψε; Μόνον ἐκ
τῶν ζῴων ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐγκαταλει-
φθῇ βρέφος, ἀνευ περιποιήσεως, ἀποθνή-
σκει.

— Ἡ μήτηρ μου πληγεῖσα καιρίως μὲ
ἐγέννησε. Ὁ πόνος μὲ ἐξώθησε πρὸ τῆς
ὄρας ἀπὸ τῆς μητρικῆς κοιτίας... μαῖα
ὑπῆρξεν ὁ δολοφόνος... ὦ, λάβετε οἴκτον
δι' ἐμέ, γλυκύτατέ μου αὐθέντα καὶ ἀ-
φίσατε τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου ἐν τῷ
σκότει τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς
ὀλίγα, ἀλλὰ πλήρη αἵματος, εἰξέυρω περὶ
αὐτῆς... καὶ ὅμως τόσα, ὥστε δύναμαι
νὰ ὀρκισθῶ ὑμῖν, ὅτι ἡ γενεά μου δὲν θὰ
ἐκηλίδου τὸ ἐμβλημα, ὅπερ μοὶ ἐδώκετε
ἐν Βενεβέντῳ.

— Καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σου;

— Θὰ τὸ μάθετε, βασιλεῦ, ὅταν θὰ
δύναμαι ἀνευθριαστώως νὰ τὸ ἀναφέρω.

— Σὺ πρῶτον μὲ ἐπρόδωσας, εἶτα ἐ-
πολέμησας κατὰ τῶν προδοτῶν. Διατί
διέπραξες τὸ ἐγκλημα εὐκολώτερον ἢ ὅσον
τὸ ἐπανόρθωσες;

— Εἶδον τὸν ἀδελφόν σας;

— Ποῖον ἀδελφόν μου;

— Ἐρρίκον τὸν Χωλόν. Μοῦ ἔδειξεν αὐ-
τὸν ὁ Καζέρτας...

Ἀπέθανεν δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κα-
ταβληθεὶς ὑπὸ τῆς λύπης, παράφρων, ἀ-
θλιον ἀντικείμενον καταδιώξεως καὶ οἴ-
κτου. Μοὶ εἶπον ὅτι εἶμαι υἱὸς του, καὶ
αὐτὸς μὲ ἀνεγνώρισε. Μοὶ ὀρκίσθησαν ὅτι
ὑμεῖς ὑπῆρξατε ὁ δῆμιός του, καὶ αὐτὸς

μοί τὸ ἐβεβαίωσεν... ἴσως τὸν εἶχον δι-
δάξῃ νὰ πιστεύῃ τοῦτο, Κύριος οἶδε, πρὸ
πόσων ἐτῶν... καὶ ἐγώ...

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ὁ κόμης, φαιδρότατος, μετέβαινε, παρουσιάζων τὸν Σεβεράκ εἰς τοὺς ἐκ τῶν κεκλημένων μὴ σχόντας τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ, λέγων μεθ' ὑπερκεχειλιζούσης χα-
ρας,

— Ὁ υἱὸς τοῦ εἰλικρινεστέρου φίλου μου! Ἦτο θετὸν τέκνον μου, καὶ ἦδη ἀνεψιός μου.

Ὁ Φροσσάρ διετέλει μεταξύ τῆς δεσποινίδος Μερλώ, ἧτις ἐγένετο παρὰ νυμφος τῆς φίλης τῆς, καὶ τῆς κομήσσης Καναλέλ, ἧς ἡ ὠχρότης τὸν ἐτρόμαξε.

Ἡ Σάρρα οὔτε κἀν ὑπεκρίνετο πλέον, δὲν συνέσπα δέ, διὰ προσπεποιημένου μειδιάματος, τὸ κεκμηκὸς στόμα τῆς.

Ὅθεν ἐφαίνετο καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ καταβιβρώσκοντος αὐτὴν πυρετοῦ, συντετριμμένη ὑπὸ τῶν διηνεκῶν ἀγρυπνιῶν.

Ἡ πόσον ὠραία, ἐπαγωγός, ἀξιολάτρευτος αὐτὴ γυνὴ, δὲν ἦτο πλέον διὰ τοὺς θεωροῦντας αὐτὴν προσεκτικῶς, ἢ ἀντικείμενον ὄγκου.

Ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν ἐγήρασε κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Καθημένη ἔν τινι κλιντῆρι, ἔχουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ παράθυρον, οὐτινος τὸ φῶς ἐπληττε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἦκουεν ἀορίστως.

— Τί κάμουν οἱ νεόνυμφοι; ἠρώτησεν ἡ κ. Smorden. Ἀναχωροῦσιν ἢ μένουσιν.

— Ὡ! Τὰ μικρὰ αὐτὰ ταξείδια δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ, ἀπεκρίνατο ὁ Πομπεράν. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν.

— Εἰς τὸν καιρό μας, εἶπεν ὁ Μερλώ ξηρῶς, εὗρισκαν αὐτὸ τὸ ταξείδιον πολὺ σύμφωνον μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου, λαμπρόν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ ὀρέξεις ἀλλάζουν. Ἐκεῖνο ποῦ ἦτον συνήθεια ἀλλοτε φαίνεται γελοῖον σήμερον.

— Ἄς ἐννοώμεθα, εἶπεν ὁ Le Lavinière. Γελοῖον ὄχι, ἐπαχθὲς καί! Ν' ἀναχωρῆ τις, νὰ μισθῶν δωματία εἰς ξενοδοχεῖα, ὅταν ἔχη τὴν ὠραίαν οἰκίαν του, μεθ' ὧν τῶν ἀνέσεων του, ἀντίκειται πάντῃ εἰς τοὺς κανόνας τοῦ ἀνέτους ζῆν. Ἐγώ, ἀν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σεβεράκ, θὰ ἔλεγον: ἀναχωρῶ, καὶ θὰ ἐνεκλειόμην μετὰ τῆς γυναικὸς μου εἰς τὸ ἀξιοθαύμαστον ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Δεσυνῆ... Τί τοῦτου ἀνετώτερον καὶ εὐφροσυνώτερον, σὰς παρακαλῶ, ἐν τῷ μέσῳ μάλιστα τῶσων καλλιτεχνημάτων;

— Ἐγὼ πάλιν δὲν εὐχαριστοῦμαι νὰ

διατελῶ, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐν μουσεῖῳ, εἶπεν ἡ κυρία Smorden Διότι ὁ νοῦς μου θὰ περισπάτο.

— Ὡ! ὅταν τις λατρεύῃ τὴν γυναῖκά του! εἶπεν ὁ Πομπεράν, καὶ ὅπερ συμβαίνει εἰς τὸν Σεβεράκ... Θεωρήσατέ τους. Εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρη τις ζεῦγος ἐπιτυχέστερον τούτου;

Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Πέτρος περιεφέροντο ἐν τοῖς θαλάμοις. Ἐμελλον ἦδη ν' ἀναχωρήσωσιν Ἡ Σάρρα ἠγέρθη ἀποτόμως. Οἱ ὀδόντες συσφιγθέντες μεταξύ τῶν ἔτριξαν. Κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου. Ἡ νεαρὰ δυὰς ἤρχετο πρὸς αὐτὴν βραδέως, κατηφεῖς καὶ σχεδὸν ἰκέται. Αὕτη ἀνέμενε αὐτοὺς μετὰ σταθερότητος, τοὺς ἐθεώρησε δι' ὕφους σκυθρωποῦ καὶ ἀπεκρίνατο εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῶν δι' ἀπλῆς κατανεύσεως.

Ἡ Σάρρα ἠκολούθησεν αὐτοὺς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς θύρας, εἶτα, τούτων ἐξαφανισθέντων, ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ὀχήματός των, ὅπερ, τῆς θυρίδος κλεισθείσης, ἔφυγε δρομαίως ὑπὸ τὸν θόλον τῆς εἰσόδου.

Νῦξ ἐσκότισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Σάρρας. Ἐζήτησε περὶ αὐτὴν ἔρεισμά τι καὶ ἀπήντησεν τὴν εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς ἀγούσαν θύραν. Ἐσύρθη μέχρις ἐκεῖ καὶ ἐρίφη ἐπὶ τινος καθέδρας. Ἐμεινε ἀδρανῆς, μὴ δυναμένη νὰ ὑψώσῃ οὔτε τοὺς βραχίονας, οὔτε τὰς κνήμας, ἀλλ' ἐπανευροῦσα αἴφνης ἀπασαν τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός τῆς.

Αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειπον, ἀλλ' ἡ διανοητικὴ ρώμη ἐπανήρχετο.

Εἶπεν ἐν ἑαυτῇ μετὰ σπαραγμοῦ καρδίας, ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται καὶ ὅτι, τοῦ λοιποῦ δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς δι' αὐτὴν. Ὁ ὑπ' αὐτῆς λατρευθεὶς εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἦτο ὁ σύζυγος ἄλλης.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ ἀνάμνησις, ἧτις ἠδύνατο νὰ τοὺς χωρίζῃ. Ἀλλὰ μὴ ἡ καρδιά των δὲν θὰ παρεσύρετο μοιραίως εἰς τὴν λήθην.

Ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ, ὠραία, ἀβρά, παροῦσα θὰ καταλάμβανε τὴν θέσιν τῆς γηρασάσης, μαρκανθείσης καὶ ἀπομεμακρυσμένης.

Καὶ ἡ Λευκὴ θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πέτρου.

Εἰς τὰς ἀγκάλας του! Ὑπέφερε τὸσον σκεπτομένη τοῦτο, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ. Ἀλλὰ δὲν ἠνυπόθη τὸσον ἐπεφυλάσσετο ἀκόμη εἰς ἄλλας λύπας.

Ἐφρατάσθη τὸ νεαρὸν ζεῦγος βαδίζον ἐν τρυφερότητι, ἦκουσε τὸν τονθορυσμὸν τῶν λόγων των, τὴν φρικίαν τῶν ἀσπασμῶν των.

Κατελήφθη αὐτὴς ὑπ' ὀργῆς.

Τὴν Λευκὴν ἐκείνην, τὴν ἀφελοῦσαν πᾶσαν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ χαρὰν τῆς, ἔμελλε ν' ἀφήσῃ ἀπολαύουσαν τῶν ἐρωτύλων ἡδονῶν;

Ἐμελλεν, ἀφοῦ ἠπέλησεν αὐτὴν, νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἐνῶ μάλιστα τῇ ἦτο τὸσφ εὐχερὲς νὰ τὴν ἐκδικηθῇ;

Ἠγέρθη καὶ ἀνοιξάσα μικρὸν τι ἐξ ἐβένου περιττῶς εἰργασμένον κυτίον, ἠρέυνησε μετὰ σπουδῆς ἐν αὐτῷ, μεθ' ὃ ἐξήγαγε λεπτὴν τινα δεσμίδα ἐπιστολῶν, αἵτινες ἦσαν αἱ σπάνιαι καὶ θλιβεραὶ ἐπιστολαί, στελλόμεναι ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἐξ Ἀλγερίας.

Τιθέμεναι ἀπαξ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόμητος, ἐξεδίκουν ἀρκούντως αὐτὴν.

Ὡ! βεβαίως ὁ προσβληθεὶς σύζυγος θὰ ἐτιμῶρει τὸν ὑποκλέψαντα τὴν τιμὴν του. Ἀνεμιμνήσκετο τὴν αὐξοῦσαν ἀγανάκτησιν τοῦ κόμητος, τὴν νύκτα καθ' ἣν συνέλαβεν αὐτὴν ἐν τῷ ἀνθοκομείῳ. Ἐβλεπε τὰς σπασμωδικῶς σφιγγομένας πυγμὰς του. Ὁρεῖλων ν' ἀποπλύνη κηλίδα γενομένην ὑπὸ ἐραστοῦ εἰς τὸ ὄνομά του, ὁ τὸσφ ἀνδρεῖος στρατιώτης, ὁ τὸσφ ὑπερήφανος εὐπατριδης, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ αἷμα θὰ ἔρρεε.

Ὡ! ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς Λευκῆς τὸν ἀρπαγέντα ὑπ' αὐτῆς! Μόλις συζευχθεῖσαν νὰ τὴν ἴδῃ χήραν! Ὅποια ἱκανοποίησις!

Φρικώδης χαρὰ ἀπήστραψεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Σάρρας. Ἐκράτει τὸν Πέτρον εἰς τὴν διάκρισίν τῆς.

Ἡ θὰ συνήνει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἢ θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἐλαβεν ἐν φύλλον χάρτου ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐν σπουδῇ ἔγραψε τὰς ἐπομένας γραμμὰς:

«Εἶμαι ἡ ἐνοχωτέρα τῶν γυναικῶν. Ἀπομακρύνομαι διὰ παντός. Λησμονήσατέ με. Σάρρα».

Ἐσφράγισε τὸν φάκελλον, ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν καὶ καλυφθεῖσα διὰ μανδύου καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριχάπτινον πέπλον ρίψασα, ἐξῆλθε διὰ τοῦ μικροῦ ἀνατολικοῦ θαλάμου.

Ἐρριψε συγκινητικὸν βλέμμα περὶ αὐτό, ἐν ᾧ διήλθε τόσας εὐδαίμονας στιγμὰς καὶ ἐπὶ τόσα ποτήρια ὀδυνῶν, καὶ φθάσασα εἰς τὸν προθάλαμον ἐζήτησέ τινα, εἰς ὃν νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπιστολήν. Ὁ συγταγματάρχης Μερλώ ἤρχετο ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου. Προσῆλθε λοιπὸν αὐτῷ.

Ὁ Φροσσάρ, ἀνήσυχος ἐπὶ τῇ ἐξαφανίσει τῆς κομήσσης συμπιπτούση μετὰ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νεόνυμφων, ἤρξατο νὰ κατασκοπεύῃ.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἔτρεφε σπουδαίους φόβους. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρξαμένης πάλης ἠκολούθησε τὰς φάσεις αὐτῆς μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ἡ φυσιογνωμία τῆς Σάρρας τὸν ἐτρόμαξε δυστύχημά τι ἐπέκειτο.

Τὸ προησθάνετο, καὶ ἤθελε νὰ τὸ ἀποσοβῆσῃ.

Περιεπόλει περὶ τὸν θαλαμὸν τῆς κομήσσης, τεταμένον ἔχων τὸ οὖς εἰς πάντα κρότον, τὸ ὄμμα προσεκτικὸν εἰς πᾶσαν κίνησιν. Ἡμικεκρυμμένος ὀπισθεν θύρας τινός, εἶδε τὴν κόμησσαν ἐξεληθοῦσαν ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ θαλαμίσκου καὶ προσελθοῦσα τῷ Μερλώ.

— Ἀπέρχομαι διὰ τινὰς στιγμὰς. Ἄν ὁ κόμης μὲ ζητήσῃ, ἀγαπητὴ συγταγμα-

τάρχα, τῷ εἶπεν αὐτῆ, τῷ ἐγχειρίζετε τὸ γραμματίον τοῦτο.

Καὶ ἐξηφανίσθη. Ὁ Φροσσάρ δὲν ἐδίστασεν οὐτ' ἐπὶ δευτερόλεπτον. Εἶδεν εὐκρινῶς. Προσηθάνθη τὸ δρᾶμα. Ἡ Σάρρα ἀφίει τὸ μέγαρον γράφουσα εἰς τὸν σύζυγόν της. Τί ἄρα τῷ ἔλεγε; Τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἢ ἀλήθεια ἦτο ἡ ἀπώλεια τοῦ Σεβεράκ.

Ὁ Φροσσάρ, πλήρης ἀνυπομονησίας, ἐλυπήθη ὅτι δὲν ἤδυνάτο νὰ εἶναι διπλοῦς, ὅπως ταῦτοχρόνως τὸν τε Πέτρον προσιδοποιήσῃ καὶ τὴν κόμησσαν ἀκολουθήσῃ. Ἄλλ' ἢ ἐπιστολῇ; Αὕτη οὐδόλως ἔπρεπε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ κόμητος. Ὁ νεανίας ὤρμησε κατὰ τοῦ Μερλώ, ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ σύρων αὐτὸν εἰς τινα ἔρημον θάλαμον,

— Συναγματάρχα, εἶπε μετὰ βουλιμίας, πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτων συμπερόντων. . . Ἡ κυρία Καναλέλ σὰς ἔδωκε πρὸ ὀλίγου ἐπιστολὴν διὰ τὸν κόμητα. . . Δὲν πρέπει ὁμως νὰ τῷ ἐγχειρισθῇ. . .

Ὁ Μερλώ ἐγένετο περιπόρφυρος, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφάνησαν ἐξερχόμενοι τῆς κεφαλῆς.

— Κύριε, ποτὲ δὲν ἐπρόδωκα παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐνεπιστεύθησαν, ἀπεκρίνατο. . .

— Αἱ λοιπόν, τοῦτο θὰ εἶνε διὰ πρῶτην φοράν. . . Πρέπει νὰ μοὶ παραχωρήσῃτε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, συναγματάρχα. . . Κάμετε γρήγορα, διότι τὰ λεπτὰ ἀξίζουσι ἔτη. . .

— Ἡξέυρετε τί μοῦ ζητεῖτε; ἀνέκραξεν ὁ γέρον ὀργίλος.

— Ζητῶ τὴν ζῶην καὶ τὴν τιμὴν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶτε! . . .

— Ἄλλὰ. . .

Ὁ Φροσσάρ ἀπώλεσε τὴν ὑπομονήν. . . Κατὰ τὴν φιλονεικίαν ταύτην, ἡ κόμησσα ἀπεμακρύνετο πολὺ, ἔμελλε νὰ τῷ διαφύγῃ. . . Ἐδειξε τῷ Μερλώ δύο βραχίονας, τῆς ρώμης τῶν ὁποίων ἔδωκεν ἤδη πείραν.

— Δόσατέ το, ἢ σὰς τὸ λαμβάνω, εἶπεν.

Εἶτα, μεταβαλὼν ἀποτόμως τόνον,

— Ὅχι, δὲν ἀπειλῶ! Μετ' ἀνθρώπου τόσο ἀνδρείου ὡς ὑμεῖς, τοῦτο θὰ ἦτο ἀνωφελές. . . Ἀπευθύνομαι εἰς τὴν ἀγαθότητά σας, διότι κατὰ βᾶθος εἴσθε ἀγαθότατος. Μέλλετε, ἀνθιστάμενός μοι, νὰ προξενήσετε ἀνεπανόρθωτα δεινά.

Ὁ Μερλώ, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ νεανίου, ἔβηξεν, ἔστριψε μανιωδῶς τὸν μύστακά του καὶ, ἐξαγαγὼν τὸ μοιραῖον χάρτινον τετράγωνον ἐκ τοῦ κώλου του,

— Πάρε, εἶπε. τείνων αὐτὸ τῷ Φροσσάρ.

Οὗτος ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, ἔσφιγξε τὸν Μερλώ ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τῷ εἶπε:

— Τέλος θ' ἀγαπηθῶμεν!

Καὶ ἀφίει τὸν γέροντα φίλον του ἐνεόν, μὴ γινώσκοντα ἂν ὤφειλε νὰ χαίρῃ ἢ νὰ δυσαρεστήται, ὥρμησεν εἰς τὴν κλίμακα,

Φθάσας εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἐθεώρησε περὶ αὐτόν.

Τριακόσια βήματα μακρὰν πρὸς τὴν ὁδὸν Royale, παρετήρησε τὴν Σάρραν.

Ἦρξατο νὰ τρέξῃ, ἀφροντιστῶν περὶ τοῦ τί ὁ κόσμος θὰ ἔλεγε.

Τὴν ἠκολούθησε μακρόθεν, προφυλαττόμενος ἐκάστοτε, ἵνα μὴ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐτῆς.

Διελογίζετο δὲ βαδίζων καὶ ἔλεγε:

— Ποῦ ἄρα πηγαίνει;

Τὸ βᾶδισμά της ἦτο ταχύ, ἐφάνετο σπεύδουσα νὰ φθάσῃ ποῦ.

Ἦκολούθησε τὴν ὁδὸν Royale Ὁ Φροσσάρ ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ.

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Royale ἦτο ἡ πλκτεῖα τῆς Concorde καὶ τοῦ Seine.

Ἐπῆλθεν αὐτῷ φρικώδης τις ἰδέα τὸ ἰλυῶδες ὕδωρ, ρέον μετὰ πατάγου ὑπὸ τὰς γεφύρας καὶ συντριβόμενον αἴφνης ὑπὸ τὴν σύγκρουσιν πίπτοντος σώματος.

Ἐφριξεν.

Μὴ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἡ Σάρρα ἀπεφάσισε ν' ἀποθάνῃ; Ἡ ἀξιολάτρευτος αὐτῆ γυνὴ μὴ ἐσκέφθη τοιοῦτον φρικᾶλεον, ἐπαίσχυντον, δημόσιον τέλος;

Ἐπλησίαζεν ἤδη αὐτὴν.

Εἶτε ἐκ προκαταλήψεως, εἶτε ἐκ καμάτου, ἡ πορεία τῆς κομῆσσης καθίστατο βραδυτέρα καὶ ἀκανόνιστος.

Ἰστατο ἐκάστοτε, ὡσεὶ διστάζουσα νὰ προβῇ, ἢ ὡσεὶ αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπον.

Ἐστράφη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Royale καὶ ἔλαβε τὴν ὁδὸν Rivoli.

Ὁ Φροσσάρ ἀνέπνευσεν. Αὕτη κατηθύνθη πρὸς τὰ Tuileries!

Ἄλλὰ, παρὰ τὰς κιγκλίδας, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐφάνη ὡσεὶ ὑπὸ σκοτοδίνης καταληφθεῖσα. Ἐποίησεν εἰσέτι βήματά τινα τρεκλίζουσα, ἀφῆκε λυπηρὰν κραυγὴν καὶ, αἰσθανομένη ὅτι ἔμελλε νὰ πέσῃ, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας. . .

Δι' ἐνὸς σκιρτήματος ὁ Φροσσάρ εὐρέθη πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἤρπασε.

Αὕτη ἔσχεν εἰσέτι τὸ σθένος νὰ τραυλίσῃ:

— Εἰς τὸ μέγαρον Δεσυνῆ, καὶ ἐλιποθύμησε.

Ὁ Φροσσάρ δὲν ἀπώλεσε τὸ θάρρος του, ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀποφύγῃ τὰς συναθροίσεις τοῦ πλήθους, τὰς ἐρωτήσεις τῶν κλητῆρων.

Ἐκάλεσεν ὄχημα κενὸν διερχόμενον.

Ἐργάτης τις ἔστη ἤδη ἀναφωγῶν:

— Αἱ λοιπόν! τί τρέχει αὐτοῦ; Μπα! μία ὠραία, κυρία ἡ ὁποία ἀποθαίνει!

— Εἶναι ἡ σύζυγός μου, κύριε! δὲν εἶναι τίποτε, μικρά τις ἀδυναμία ἀπεκρίθη ὁ Φροσσάρ. Καί, μετὰ σεβασμοῦ, ἐκάλυψε διὰ τοῦ τριχαπτίνου πέπλου τὸ πρόσωπον τῆς κομῆσσης.

— Ὑπάρχει ἕνα φαρμακεῖον ἐδῶ κοντά, εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, δὲν κατοικοῦμεν μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἀνεφώνησεν ὁ Φροσσάρ.

Ἄμαξηλάτα εἰς τὸ Saint-Honoré.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ

Ὁ ἐκ Πύργου κκ. Ἰω. Σπετσιέρης καὶ Νικ. Α. Λογοθέτης παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους.

Ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Νικόλαος Γ. Κάδβουρας παρακαλεῖται νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ Δ', Ε' καὶ ΣΤ' ἔτους.

κυρίαν Οὐρανίαν Χρηστίδου καὶ κκ. Σπυρ. Κοσμετάτου, Νικόλ. Κουδαριτάκη, Ἀλέξ. Δημακόπουλον, καὶ Διον. Μαλάκη. Συνδρομαὶ ἑμῶν ἐλήφθησαν. — κ. Χρ. Ἰω. Σαραντηνόν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον «Ἱατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» καὶ «Ἐκλεκτῶν» ἀποσταλέντων. — κ. Κ. Α. Ξανθοπούλου. Ἀριθμοὶ «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Περιμένομεν. — κυρίαν Μαρίαν Μουτοπούλου. Ἐλήφθησαν φρ. 16 ἀντίτιμον συνδρομῆς σας δεκαπενταγράγκου. Τηροῦμεν εἰς διάθεσίν σας φρ. 1. — κ. Θεόδωρον Βασιλειάδην. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 484 μέχρι σήμερον ἀπεστάλησαν. Ἀπόδειξις πληρωμῆς παρεδόθη τῷ πληρώσαντι τὴν συνδρομὴν σας. — κ. Γ. Κωτσάκη. Ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ν. Γεράρδον. Ἐγράψαμεν. — Ἡρ. Βασιλειάδην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Ι. Μαρτινέγκον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀναστ. Βλαχοπούλου. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Δ. Γ. Δημακόπουλου. Ἐλήφθησαν. «Δίκνα» ἀπεστάλησαν.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προστατείου ἀρ. 10.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἢ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2,70 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία Εὐγενείου Σῆς δραχ. 3,20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2,70 Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2,70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3,30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Émile Chevalier Δρ. 1,70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλῃ, Δρ. 1,70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παρατήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασικτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βικτωρὸς Οὐγκῶ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2,50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμελιῶν, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1,70 — Ἡ Ἐλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2,20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γρᾶν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράτλ, δρ. 2,20 — Ἡ Ἀμαζα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2,20. — Ἐπιστολαὶ μᾶς Μηδεντρίας δρ. 1,40. — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 2,20